

ת"פ 16421/10/18 - מדינת ישראל נגד אושר סעדיה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 16421-10-18 מדינת ישראל נ' סעדיה(עציר)
לפני כבוד השופט שמאי בקר

בעניין:	המאשימה	מדינת ישראל
	נגד	ע"י ב"כ עו"ד דניאל אשכנזי, תביעות ת"א
	הנאשמים	אושר סעדיה (עציר)
		ע"י ב"כ עו"ד יעל ניסן, סנגוריה ציבורית

הכרעת דין משלימה

ביום 24.7.2019 זוכה הנאשם אושר סעדיה (להלן: סעדיה), מחמת הספק, מביצועה של עבירת התפרצות למקום מגורים, והורשע תחתיה בעבירה קלה יותר, של החזקת נכס שהושג בעוון לפי סעיף 412 לחוק העונשין.

ראשית, הבהרה ותיקון: כתב האישום ייחס לסעדיה, בנוסף לעבירת ההתפרצות למקום מגורים, גם עבירה של גניבה, והזיכוי מחמת הספק התייחס גם לעבירה זו.

הנאשם היה עצור עד תום ההליכים; על כן, ראיתי להורות מיד על זיכוי, בהתאם להוראת סעיף 183 לחוק סדר הדין הפלילי, וקבעתי כי נימוקי ההכרעה - יימסרו בהמשך. הנה הם, איפוא, הנימוקים להכרעת הדין.

כתב האישום והמענה לו

1. ביום 8.10.2018 הוגש נגד סעדיה כתב אישום המייחס לו עבירות של התפרצות לדירת מגורים וגניבה, לפי סעיפים 406 (ב) ו- 384 לחוק העונשין, בהתאמה.

על פי כתב האישום, ביום 4.10.2018 בין השעות 01:00 - 05:50 התפרץ סעדיה לדירה פלונית, על ידי כך שפתח את דלת הכניסה לדירה, נכנס אל הדירה, וגנב משם רכוש, בין היתר - טלפון נייד ("אייפון"), מחשב נייד, ארנק ובו כרטיסי אשראי, רישיון נהיגה וכרטיסים נוספים (להלן: האישום הראשון); בטעות נרשם בכתב האישום יום 3.10.19 כיום הפריצה, ולא היא).

לציון, שכתב האישום ייחס לסעדיה שני אישומים נוספים בעבירות של גניבה והסגת גבול פלילית, שנעברו ביום 3.10.2018 בשעה 23:25 (מספר שעות לפני הפריצה לדירה), וביום 1.10.2018 בשעה 05:40. (להלן: האישומים השני והשלישי, בהתאמה).

2. סעדיה הודה בעובדותיהם של האישומים השני והשלישי, והורשע - בהסכמה - במיוחס לו שם. עם זאת, כפר סעדיה בעובדות שיוחסו לו במסגרת האישום הראשון, בפריצה לדירה, ועל כן התנהלו הוכחות אך ורק ביחס לאישום זה.

המשפט

3. חלף **פרשת התביעה** הגישה התביעה, בהסכמת ההגנה, אסופת ראיות עליהן ביקשה להסתמך על מנת להרשיע את סעדיה, וביניהן הודעות הנאשם במשטרה, הודעות המתלונן במשטרה, תמונות הרכוש שנתפס, ודוח פעולה של השוטרת אלמוג שטרית.

מן המוצגים שהוגשו על ידי התביעה עלה כי בית המתלונן נפרץ ביום 4.10.2018 בין השעות 01:00 (ת/1) ועד 05:54 (ת/6), אז נעצר סעדיה, ברחוב, ולא בסמוך ממש לדירה (מרחק אווירי של כ- 2 קילומטר, על פי גוגל מפות, לבדיקת בית המשפט). המתלונן סיפר בעדותו במשטרה (ת/3) כי בעת הפריצה היתה דלת הדירה סגורה אך לא נעולה, ומסר תיאור הפריטים שנגנבו מהדירה.

מדוח הפעולה של השוטרת אלמוג שטרית (ת/6) עלה כי בבוקר יום 4.10.2018 בשעה 05:54 הבחינה בחשוד, סעדיה, במהלך סיור שגרתי, וכאשר הוא הבחין בה, החל להאיץ את קצב הליכתו לכיוון דרום. כך כתבה השוטרת שטרית: "... ניגשתי אליו הבנתי כי הוא מזיע מאוד, ביקשתי ממנו להזדהות בפני זה מסר לי כי אין לו מסמך מזהה ואינו זוכר מס' תעודת זהות שלו. בהיותי משוחחת עימו הבחנתי כי מדובר באותו חשוד אשר תמונתו הופצה לנו בעקבות אירוע גניבה מהלילה ברחוב הר סיני 2 בתל אביב (לא הדירה שנפרצה, אלא המחסן אליו ההשיג הנאשם גבול, כאמור באישום מס' 2 - ש.ב.). בשלב זה הודעתי לו כי הינו עצור בגין חשד לגניבה... בוצע חיפוש בכליו ובגדיו... בשקית ניילון בצבע שחור אותר כייס (נרתיק) בצבע שחור ובו מחשב נייד מסוג אפל... כאשר נשאל האם יש ברשותו קבלה על המחשב מסר שלא וכי הוא לא צריך קבלות, כמו כן בחיפוש בבגדיו מתחת לחולצתו בתוך מכנסיו נתפס מכשיר מסוג אייפון... אשר לדברי החשוד לא זוכר את הקוד של המכשיר...".

עוד עלה מראיות התביעה, כי המחשב הנייד והטלפון הסלולרי שנתפסו אצל הנאשם, זוהו כחפצים שנגנבו מדירתו של המתלונן, ואלה הוחזרו לידי מאוחר יותר (ת/3).

בחקירתו במשטרה בענין עבירת ההתפרצות לדירה, השיב סעדיה כי הוא מדבר "עם שופט", ולא עם החוקר, אולם טען כי הפריטים שנתפסו הם שלו (ת/1). בחקירתו השנייה, הוסיף סעדיה כך: "הרכוש האחרון שהיה עליי את הלפטופ והפלאפון קניתי ממישהו, זה מה שיש לי להגיד" (ת/2, עמ' 2 ש' 7), ובהמשך: "קניתי לא קניתי, אין לי מה

להגיד, לא רוצה לדבר ולא כלום. לא רוצה לדבר איתך ולא רוצה לדבר עם השופט. תשלחו אותי לבית סוהר. אני חולה, יש לי בעיה נפשית, לא מרגיש טוב, ולא יודע מה הולך איתי ואתם משגעים אותי" (ת/2, עמ' 5 ש' 96-98).

4. **פרשת ההגנה** כללה אך ורק את עדותו של סעדיה עצמו. סעדיה העיד בחקירתו הראשית כך:

"מה שאני אומר שלא פרצתי לו לבית, אני לא יודע מי הבן אדם. אני הגעתי לתחנה המרכזית מוקדם, ראיתי איש סודני, שאלתי אותו יש לך סיגריה, אז הוא הביא לי אש. ואז אמר לי אתה רוצה לקנות כמה דברים, אמרתי לו תראה לי את המחשב וטלפון. אמרתי לו כמה אתה רוצה, אמר לי 800, אמרתי לו יש לי 400. הוא הלך לכיוון התחנה, חזר אלי, אמר לי קח ב 400 נתתי לו, על כל פריט 200 ולקחתי את זה איתי, זה היה בשקית, ולקחתי את הטלפון ותוך שניות עצרה אותי משטרה. ידעתי שזה גנוב וקניתי את זה ממנו."

5. סעדיה מסר עוד בעדותו הראשית כי יש לו אפטרופוס לענייני הכספיים, ושהוא מוגדר "כחולה נפש כבר 39 שנה".

6. סעדיה השיב לשאלת התובע בחקירתו הנגדית מה היו מעשיו בתאריך נשוא כתב האישום, כך: "באתי להשתמש בתחנה, היתה לי מטרה אחת לקנות ב 400 ולמכור ביותר בשביל להשתמש. זו המטרה שהיתה לי בראש. לא לקנות לעצמי..."

7. סעדיה עמד על כך שלא התפרץ לדירתו של המתלונן, והודה שבאותו מועד ביצע עבירה אחרת, כך: "למען האמת עשיתי עבירה גנבתי אופניים (האישום השני - ש.ב.). הודעתי (צ"ל "הודיתי" - ש.ב.) בפני השופט. אותו יום שפרצתי גנבתי אופניים". לשאלת התובע מדוע השתמש סעדיה דווקא במילה "פרצתי" השיב: "גנבתי אופניים, לא פרצתי לדירה".

8. סעדיה השיב לשאלת התובע לגבי קניית הפריטים כך: "אחרי שהוא הציע לי סיגריה, אמר לי יש לי מחשב וטלפון אתה רוצה לקנות? ראיתי את הטלפון ושמתי בכיס, הוא רצה 1200 ובסוף ירד לכל פריט 200".

9. לשאלת בית המשפט מדוע לא סיפר על כל פרטי המכירה בחקירתו במשטרה, השיב סעדיה: "כי עושה לי בעיות. הם משקרים לידי. אני מפחד מהם. פעם עצרו לי והשפילו אותי, הם מחפשים אותי. אמרו לי זה מלשין של המשטרה... אני יכול להודות במשהו שלא עשיתי? מפלילים אותי שם".

10. לאחר סיום עדותו של סעדיה סיכמו הצדדים את טענותיהם; בא כוח המאשימה ביקש להרשיע את הנאשם, ואילו ההגנה ביקשה לזכותו, ולכל היותר להרשיעו בעבירה של החזקת נכס שהושג בעוון.

התביעה טענה כי "יש חזקה תכופה" וכי - "הנטל במקרה זה אינו על המאשימה...ברור שנטל להפרכת החזקה לא

הורם על ידי ההגנה. התובע נימק את מסקנתו בכך שהרכוש הגנוב נתפס בחזקתו של סעדיה זמן קצר לאחר מועד ההתפרצות. כמו כן טען התובע, כי עדותו של סעדיה היתה כבושה בחלקה, ורצופת סתירות. התובע ראה לציין את "פליטת הפה", לשיטתו, של הנאשם, אשר אמר את המילה "פרצתי" בעדותו בבית המשפט.

לשיטת התביעה, כבישת העדות ביחס לפרטי הקניה של החפצים על ידי סעדיה, יחד עם סתירות שעלו בעדותו לעניין המחיר ההתחלתי שהציע לו המוכר, ובאשר לזהות "מצית האש" - מצביעות על אי-מהימנות הגרסא של סעדיה. לשיטת התובע, "הסתירה המהותית" היתה בכך ש"הנאשם אמר שהוא לא היה בקריז... הנאשם אמר כי לאחר קניית המכשירים רצה ללכת לקנות סם. עובדה זו סותרת את מצבו הכלכלי באותה עת"; התובע טען כי זו נקודה "קריטית".

11. ההגנה, מאידך גיסא, סברה כי הנטל להוכחת אשמו של הנאשם נותר על שכם התביעה, וגם בהתקיים "חזקה תכופה", אין המדובר ב"הרשעה" אוטומטית, ועל בית המשפט לבחון האם התביעה הוכיחה את אשמו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

ההגנה טענה כי עוצמתה של החזקה התכופה במקרה זה היא נמוכה באופן יחסי, נוכח העובדה שסעדיה נתפס כאשר רק חלק מהרכוש הגנוב ברשותו, ולאור טיב החפצים, שהם "סחירים". ההגנה קבלה על התנהלות היחידה החוקרת וציינה כי לא בוצעה כל פעולת חקירה בקשר לפריצה עצמה - כגון בדיקת טביעות אצבע בדירת המתלונן, איתור מצלמות ועוד.

ההגנה הדגישה כי הנאשם לוקה בנפשו, "אושפז מיליון פעם", וכי יש להשקיף על גרסתו בהתאם לכך. עוד הדגישה ההגנה, כי סעדיה **מסר** בחקירתו במשטרה כי קנה את הרכוש הגנוב, וה"סתירות" עליהן נשען התובע בסיכומיו אינן משמעותיות.

דין והכרעה: התרחיש לפיו סעדיה הוא הפורץ - מסתבר, אך אין הוא התרחיש ההגיוני היחיד האפשרי בנסיבות פרשה זו

על "חזקה תכופה"

12. בית המשפט העליון בעניין ע"פ 480/88 **פרץ נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 397 (להלן: עניין פרץ), קבע כי "חזקה תכופה" היא מסקנה לכאורית הנלמדת מהימצאות חפץ שנגנב בתכוף לגניבה, בחזקתו של פלוני, והיא מצביעה על הקשר בינו לבין מעשה הגניבה. כך כבוד השופט (כתוארו אז) שמגר במסגרת ע"פ 15/78 **ביסס נ' מדינת ישראל**, פ"ד לב(3) 460 וההפניות שם:

"יש והוכחתה של שורת נתונים (כגון עצם הימצאותה של סחורה בידיו של פלוני, סמוך למועד בו נגנבה

מפלמוני) יוצר יסוד להנחה - כתולדה של ההסתברות בלבד וללא צורך בראיה ישירה - כי נתקיים גם אירוע עובדתי נוסף שלא הובאו לגביו ראיות".

13. עוד נקבע בפסיקת בית המשפט העליון, כי חזקה תכופה היא חזקה שבעובדה, ומשכך בית המשפט לא חייב לקבוע ממצאים על בסיסה. כמו כן, ככל שיתעורר ספק בקיומה של עובדת היסוד או בנסיבות החזקת הרכוש הגנוב - הרי שבכך תישלל תחולת החזקה.

ניתן לראות כיביישומה של החזקה התכופה, נוטים בתי המשפט ליתן משקל לזמן שחלף מנטילת החפץ ועד הימצאותו; למידת "ניידותו" או "סחירותו"; לטיבו ועוד כיוצא באלה נתונים (ראו לעניין זה את ע"פ 522/71, **בחג'אן נ' מדינת ישראל**, [11], עמ' 163, ע"פ 391/70 **בן הרוש נ' מדינת ישראל**, פ"ד כח(1) 283, 286 (1971)).

14. ברי כי גם "עוצמתה" של החזקה, אודות מידת חוזקו של הקשר שבין המחזיק לבין אירוע אחר שקדם להחזקה בחפצים - משתנה בהתאם לנסיבות המקרה הספציפי, וביחס ישיר למידת הקלות בה יכול היה הנאשם להפריך את אותו הקשר הלכאורי (ראו בעניין **פרץ** את חוות דעתו של כבוד השופט אור).

כך למשל, אם נתפס אדם מתחת לדירה שנפרצה זה עתה, ברור כי ההסבר שעליו לתת בעניין החפצים שנגנבו ממנה - חייב להיות משכנע ביותר. מאליו מובן, כי אם מחומר הראיות שהוגש לבית המשפט עולה ספק בקיומה של עובדת הבסיס או בתקיפות החזקה, ממילא זו תופרך - בין אם הנאשם הצליח לספק הסבר סביר להימצאות החפץ הגנוב ברשותו, ובין אם לאו (גם בנושא זה ראו את פרשת **פרץ** בפסקה 4 לחוות דעתו של השופט אור). לעניין זה, ראו, רק לדוגמא, מקרים בהם הורו בתי משפט על זיכויים של נאשמים חרף קיומה של חזקה תכופה ובהיעדר הסבר סביר: ת"פ (ת"א) 8687-09-10 **מדינת ישראל נ' קויירו** (20.3.2011), ת"פ (קריית) 45285-08-15 **מדינת ישראל נ' קריכלי** (1.11.2016), ת"פ (ת"א) 36287-05-12 **מדינת ישראל נ' אמיר שנאווי** (28.10.2012), ת"פ (חי') 2573-07 **מדינת ישראל נ' שלו סורי** (26.6.2008).

15. ומן הכלל אל הפרט.

16. החלטתי לקבל את טענתה של ההגנה, לפיה השילוב בין עוצמתה של החזקה התכופה, ביחד עם מחדלי החקירה בתיק, מובילים למסקנה ברורה ולפיה התביעה לא הרימה את הנטל להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

17. עוצמת החזקה התכופה במקרה זה נלמדת ממספר גורמים:

אין חולק כי סעדיה נתפס כאשר חפצים מן הדירה הפרוצה בידיו, כאשר חלפו - לכל היותר - רק חמש שעות ממועד פריצת הדירה. ואולם, מאידך גיסא, החפצים שנמצאו בחזקתו של סעדיה היו רק **חלק** מן הפריטים שנגנבו מביתו של המתלונן; הארנק שנגנב ו/או תכולתו **לא** נמצאו אצל סעדיה.

שנית, סעדיה נתפס, אמנם, בסמוך למועד ההתפרצות לדירתו של המתלונן, אולם אין חולק כי יתכן שהמדובר אף על מספר שעות לאחר מכן. יכול שהפריצה היתה רק שעה קלה קודם לכן, ויכול שעברו כאמור כחמש שעות מעת הפריצה.

שלישית, טיב החפצים: מחשב נייד וטלפון סלולארי הם חפצים ניידים וסחירים; נתון זה יכול לעלות בקנה אחד עם טענתו של סעדיה לפיה רכש המכשירים מברנש סודני בתחנה המרכזית.

לענין זה, חשוב לומר, כי מוטב היה לסעדיה למסור את גרסתו **המלאה** כבר בחקירתו במשטרה, אולם אין חולק כי הוא **כן** העיד שם כי "קנה" את החפצים.

את גרסתו של סעדיה יש לראות באור המתאים לה: ההגנה טענה, והתביעה לא חלקה על כך, שמדובר באדם הסובל מנכות נפשית משך רוב חייו (לדבריו, כ-40 שנים) והוא מרבה להתאשפז בבתי חולים פסיכיאטריים על רקע תחלואי נפש (ההגנה טענה שסעדיה "אושפז מיליון פעם").

גם מדבריו של סעדיה עצמו ניתן היה להבין שאין הוא בקו הבריאות הנפשית, וכבר בחקירתו במשטרה הוא טען ש"אינו מרגיש טוב", ושיש לו קשיים נפשיים. בעדותו בבית המשפט, שיתף סעדיה את בית המשפט בכך שיש לו אפוטרופוס ושהוא לא מסוגל לדאוג לענייניו הכלכליים.

בנסיבות אלה, מתן משקל נכבד ל"כבישתו" של סעדיה את כל פרטי הגרסא שמסר בסופו של דבר, עלולה להחמיר עימו יתר על המידה, קל וחומר שעה שכן סיפר במשטרה כי **רכש** את הפריטים.

הגם שהעבירות בהן הוחשד סעדיה אינן מנויות בתוספת במסגרת חוק הליכי העדה וחקירה (התאמה לאנשים עם מוגבלות שכלית או נפשית), תשס"ו-2005, ועל כן לא היתה **חובה** לחקרו על ידי חוקר מיוחד על פי חוק זה, הרי שיש בהחלט להתחשב במצבו ובנכותו הנפשית עת נבחנת גרסתו.

בית המשפט עצמו התרשם, מעדותו של סעדיה בבית המשפט, גם מתוכנה וגם מדרך מסירתה, כי יש לו קשיים, מעבר לאדם הרגיל העומד על דוכן העדים, ומן המאמצים להם נדרש את מסר עדותו בבית המשפט.

בנסיבות אלה, איפוא, איני רואה עין בעין עם התביעה לעניין "מופרכות" הגרסה. אכן, עדותו של סעדיה לא היתה קוהרנטית במספר נקודות, ועל כן גם לא קבעתי כי די בה כדי לעורר ספק סביר באשמתו, אולם בהחלט ניתן לומר כי היא מחלישה, ולו במידת מה, מעוצמת החזקה התכופה במקרה דנא.

18. לא למותר לציין, כי התנהגותו ה"חשודה" של סעדיה בעת מעצרו על ידי השוטרת שטרית אין בה כדי להוסיף לעוצמת החשד נגדו, או לחיזוק החזקה התכופה, שהרי סעדיה הודה, כי באותו לילה ממש, מספר שעות לפני

תפיסתו (בשעה 23:25, סעדיה נתפס בשעה 05:54) ביצע עבירות של הסגת גבול וגניבה, בכך שגנב אופניים חשמליים מתוך מחסן. על כן, ניתן לקבל את גישת ההגנה, לפיה סעדיה היה "לחוף" כתוצאה מביצוע העבירות האחרות, ולאו דווקא משום שהתפרץ לדירה של פלוני.

19. עולה מהאמור לעיל, כי עוצמת החזקה התכופה במקרה דנא היא גבולית. אודה על האמת, כי התלבטתי ממש, נוכח נתונים העובדתיים דלעיל, אם ראוי להרשיע את סעדיה, אם לאו. אולם, בסופו של יום מצאתי לקבוע כי התביעה לא עמדה בנטל, ולא הוכיחה **מעבר לכל ספק סביר** את אשמו. וכל כך מדוע? כאשר נגד אדם עומדת ראיה נסיבתית בלבד, ואפילו שהסברו דחוק, חובה על הרשות החוקרת לעשות ככל אשר לאל ידה לרדת לחקר האמת, ו"להתאמץ", במידה ובשקידה סבירה, לא יותר, אך גם לא פחות. צודקת ההגנה: במקרה זה, אם מחמת שהמשטרה חשבה שיש בידה חזקה תכופה "מנצחת", אם מפאת "היכרותה" את סעדיה ואת מפעלותיו בעבר, או מכל סיבה אחרת, ואולי מחמת הכורח לצאת מחדר החקירות - לא ביצעה היחידה החוקרת ולו פעולת חקירה אחת, שיכול היה בה כדי לאושש או להפריך את גרסתו של סעדיה.

שתי פעולות חקירה היו נדרשות, לכל הפחות, במקרה דנא: **ראשית**, לא נלקחו כל טביעות אצבע מדירתו של המתלונן - וזאת ללא כל סיבה או צידוק נראה לעין. כאשר המדובר בעבירת התפרצות לדירה, לא יכול להיות חולק אודות חשיבות ביצוע פעולת חקירה זו, קל וחומר כאשר החשוד מכחיש כל קשר לביצוע העבירה, ומוסר שהוא בכלל קנה את הפריטים.

שנית, המתלונן מסר בחקירתו במשטרה, עת נשאל האם יש מצלמות בבניין בו הוא מתגורר, כי - "יש גלידה מתחת לבניין ששם יש מצלמות"; עוד הוסיף המתלונן, כי כניסת "מסתננים" לבניין נעשית דרך חנות הגלידה, משום שפתחי הבניין האחרים נעולים עם "קוד", כך: "הבניין נעול עם קוד. אבל בגלל דירה יש דלת שמובילה לחניון שאותה הם לא נועלים. היה לנו בעיית פריצות לרכבים בחניון של הבניין בגלל זה". ניתן איפוא להניח, ברמת סבירות גבוהה, כי האדם שפרץ לדירתו של המתלונן, תועד במצלמות האמורות, שלכאורה צילמו את "מסתנני" הבניין. תשובה לשאלה זו לא נדע, משום שהיחידה החוקרת לא בדקה, ולו בדיקה ראשונית, האם קיימות מצלמות בחנות הגלידה שלמרגלות הבניין בו מתגורר המתלונן, לא כל שכן לא נבדק כיוון, מיקומן ובעיקר - תוכן: המכב שם סעדיה, או שמא?

20. בית המשפט העליון קבע, בשורה ארוכה של פסקי דין, כי המשטרה **מחויבת** לבצע פעולות חקירה על מנת להגיע לחקר האמת, ושעה שפעולת חקירה בעלת פוטנציאל מזכה (או אף מרשיע) לא נעשתה, תפעל עובדה זו לטובת הנאשם; כך בית המשפט העליון מפי כבוד השופט מלצר בע"פ 5019/09 **חליוה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 20.8.2016) בעמוד 33:

"...מן האמור לעיל עולה כי כאשר ניתן, במאמץ סביר, לאסוף ראיות נוספות... ראיות אובייקטיביות בטבען - הרי שיש מוצא מאותו הכרח אודותיו דיברתי לעיל. במצבים שכאלה, המשטרה נדרשת להשיג את הראיות הנוספות, וזאת בדרך של ... 'יציאה מחדר החקירות' ותיעוד הממצאים בזירה. לא בכדי קבע

חברי, השופט י' דנציגר, במקום אחר כי: 'כאשר מדובר בדיני נפשות יש לנקוט בכל הליך חקירתי מתאים, בגדרי החוק, שיכול לסייע בחשיפת האמת' (עניין חזיזה, בפיסקה 65).".

21. לאור האמור לעיל, אני קובע כי אשמתו של סעדיה בביצוע עבירת ההתפרצות והגניבה הוכחה, אך לא כדבעי, לא מעבר לכל ספק סביר; שמא, אולי באמת, רכש סעדיה את הנכסים הגנובים מפלוני? על כן, הוריתי על זיכוי של סעדיה מחמת הספק, בלבד.

22. נוכח הודאתו המפורשת של סעדיה בעדותו בבית המשפט לפיה "ידעתי שזה גנוב וקניתי את זה ממנו", בצירוף עם עתירתה (החלופית) של ההגנה, הרשעתי את סעדיה בעבירה של השגת נכסים שהושגו בעוון, על פי סעיף 412 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט"ו אלול תשע"ט, 15 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים